

Nitsin laulu

Kirjoittanut Viljo Pohjola

Nyt on aika Nitsin laulun,
rodun rohkean runojen.

Laji tehtiin taivahassa
ylimmiksi ihmisiksi
taivon kantta kantamahan,
aurinkoa auttamahan,
kuuhutta kulettamahan,
taivoa tähittämähän.

Vaskesta taottiin tuolla,
taivon kantanakalliolla,
kilkuteltiin kuun valossa
muodoltansa mahtavaksi.

Siinä mahtava makasi
aloillaan alasimella.
Eipä henkihin heränny,
saanut sielua sininen.

Tuuli jäinen tuuditteli
pimeästä pohjolasta.
Jumalamme sen julisti
sieluksi sinirotuisen.

Siitä nousi nostamatta,
jalan kahden korkealle.

Eipä tyytynyt tupaansa,
ylhäiseen olotilaansa.
Siellä taivahan sinessä
ylvähät yliotukset
salamoin sotia käyvät,
valokaarin vainosia.

Vene saapui taivon äärtä,
tietä tähtien terävä.
Hohti tähtenä sinisnä,
valokiilana valaisi,
sylkien sinisavua
haavoista hajotetuista.

Pursi taivosta putosi,
kaaren kaltevan katolta.
Maahan murskaksi menevi,
hylky halkesi, hajosi.

Nitsin laulu

Kirjoittanut Viljo Pohjola

Suli sirpaleet sataiset
vuoreksi valottomaksi.

Sieltä nous' sinirotuinen
purresta pudotetusta
jalan kahden kankahalle
metsäisehen manterehen.
Sanovi sanalla tuolla:
"Tämä maa on tutkimatta,
aukio asuttamatta,
viholliset viiltämättä,
olennot opettamatta,
vaan en taida toimeen tulla,
näillä auvoilla avuilla,
pilvimaiden piirtehillä."

Rotu itseään isonti
sopivammaksi sotahan,
vaikeuksissa voittamahan,
kylmässä koluamahan,
tuulessa tutisevassa,
meren hyisen hyskehissä:
Silmät säihkyvät säkenet,
pimeässä pilkottavat,
tuolta temmattiin tulesta,
hiilloksesta hiipuvasta.
Kourat kaari-kynnelliset;
ne on korpilta kopattu,
raatolinnulta revitty.
Kiiltohampahat kiteiset
kalvokkaista kallioista
särjetyistä sirpaleista.

Säilyi vaski maan valio,
teräs taivahan tasoinen,
rakenteena rikkumatta
jumalien jatkehena.

Kesti vuosia tuhansin,
kului kaudet ja katosi.
Kansa kasvava kohosi
yli maiden, manterien.

Löytyipä vakainen vuori
tuolta keski-manterelta.
Siihen syntyi Suuripäinen,

Nitsin laulu

Kirjoittanut Viljo Pohjola

suuri johtaja sujahti.

Kutsuvi kokohon miehet,
laittoi urhot laivoihinsa,
laivat jo veti vesille,
työnsi aavoille alukset.

Kohtasi Kironin kansan
niemellä nimettömällä.
Siellä söivät suoliansa
alhaiset aliotukset.

Nousi maihin mahtikansa,
pahan paikan puhdisteli.
Nitsin niemehen perusti,
Valtion Valakivehen.